

Canvis

El dia 19 d'abril de 1996 em vas robar la meua infantesa.

Em vas deixar sol.

Va ser un dia de primavera, un dia d'aquells que et fan sentir que la vida s'està despertant després d'un somni llarg, negre i fred. Ensumes les primeres respiracions fresques de la natura, cadascuna d'elles transporta nova energia a tots els éssers que hi pertanyen. Plantes eixen de la terra, cautes i tímides, i els arbres, amb l'ajuda del vent austral, esbaten l'últim record del temps de solitud i escassetat.

Ja molt d'hora em van despertar els primers raigs grocs del sol que entraven per la finestra oberta, pessigolles de la calor a la meua cara, i quan vaig obrir els meus ulls, realment estava convençut que eixe dia ens portaria la possibilitat de començar de nou. A fi de comptes, mai no he pogut refiar-me del meu instint, dels meus pressentiments.

Xiulant, amb tota la meua força i energia, vaig anar al llac, per fer les coses que fan els nens de la meua edat. Eixe dia vaig ser gran ja durant els meus jocs infantils, sense saber què significa ja no ser nen, què vol dir perdre la capacitat d'escapar-se i perdre's en el món de la fantasia. Vaig ser pare d'una família, vaig construir una casa de núvols, blana i acollidora, diferent de la que m'esperava a l'hora de tornar. Vaig ser un heroi, alt, fort i sense por de res. Vaig ser tot el que hui, després de tants anys i malgrat tot l'esforç que faig, encara no aconseguisc ser.

A la tarda vaig posar-me a fer el camí cap a casa, ple d'ilusió ingènua que omplia tot el meu cos petit i que forçava els meus llavis a formar un somriure enorme. Mentre que anava en bici, pedalant amb facilitat i empès pel vent, em vaig adonar del canvi de temps massa tard per poder aixoplugar-me, tan ràpid que es va efectuar. El cel primaveral, blau i lleuger, es va convertir en un monstre de mil matisos de gris, amb boca oberta, rugint, llançant tot el seu odi cap a la meua persona, en mig de res, sense protecció. Les seues mans invisibles em van pegar, em van sacsejar fins que quasi ja no podia ni moure'm.

Amb les meues últimes forces vaig anar tirant cap a casa, amb llàgrimes de pluja a la cara, per buscar-hi recer.

No podia saber que m'esperava.

L'aire dens, al primer moment, em va robar la capacitat de respirar, el vaig tallar amb el meu cos i durant el breu moment que va estar oberta la porta, la casa semblava inhalar la frescor que em va acompanyar.

Odiaves les petjades de llot que sempre deixaven les nostres sabates, per açò me les vaig treure i les vaig posar a l'estora al costat de la porta. Feien companyia al teu parell de sabates vermelles que hi estaven ben col·locades.

No hi havia cap llum encesa en tota la casa i a les fosques tots els meus sentits semblaven aguditzar-se. Podia sentir el sòl sota els meus peus, cada irregularitat del parquet de fusta antiga, els claus rovellats, el paper a les parets quan les tocaven les puntes dels meus dits. A poc a poc vaig buscar el camí cap a les escales, passant per l'aire funest i amenaçador de la casa que feia olor d'aigua reposada i flors que comencen a podrir-se. L'aire que respirava tenia un gust dolç i calent, un sabor de sang a la boca. No podia veure res, però tots els sorolls dins de la casa m'arribaven amb molta més claredat, quasi era com una simfonia petita, sempre amagada, que ara entrava a la meua percepció sols per la mancança de llum. La remor sorda del frigorífic, el borbolleig i cruixit de la calefacció. Com gemecs d'una casa cansada que duu una càrrega massa gran, insuportable.

Des del primer pis podia percebre gotes d'aigua pesada que queien a la banyera plena amb una regularitat que em tallava els nervis.

Quasi m'era impossible de pujar les escales. La casa, en eixe moment un ésser viu i fort, em volia denegar l'accés al primer pis, tenia mans que van atrapar els meus peus petits. Cada una dels quinze esglaons va ser una lluita contra la gravetat, contra forces invisibles.

O bé era jo qui ja sabia que a dalt m'esperaria alguna cosa impossible d'entendre, ni aleshores, ni ara.

A la meua esquerra es podia veure una llum dèbil i flamejant d'uns quants ciris que eixia de la porta ajustada i ballava una dansa de la mort a la catifa del passadís.

Em vaig girar a l'esquerra i amb les mans tremoloses, quasi com a càmera lenta, centímetre per centímetre, vaig obrir la porta al bany.

Les gotes d'aigua no paraven de caure.

El que veia no eres tu.

No era ma mare. Ma mare, que sempre m'havia somrigut. Que tenia els cabells rossos i els ulls blaus d'un àngel. Que sempre havia tingut les paraules i gestos perfectes.

No eres tu.

Era algú fred i blanc, sense expressió a la cara, els ulls tristos, perduts, mirant cap a l'infinit.

Amb passos prudents vaig deixar el bany cap endarrere i vaig buscar recer i familiaritat a la meua habitació.

Ara torne a tindre 7 anys, torne a ser eixe nen que vas deixar. Es fa de nit i ja no puc eixir de sota el meu llit...

sumuckel